

20. Alfred zorgt voor een conflict met de buurman.

De directeur bleef – althans voorlopig – bij ons in huis. Alfred, ons varken, bleek in het begin nog lang niet klaar voor een hernieuwde kennismaking met de directeur. Toen de komst van de directeur werd aangekondigd raakte hij onmiddellijk aan de diaree en de automatische ontlastingsafzuig installatie moest enige tijd overuren draaien. Na aankomst van de directeur verborg hij zich in de schuur bij de JA knikker. Daar zocht ik hem 's nachts op. Alfred gaf meteen toe dat hij veel moeite had met de komst van de directeur en toen hij had gehoord dat de directeur voorlopig hier mocht blijven, voelde hij zich verraden en besloot zich terug te trekken in de schuur. “Wat heb ik nu aan mijn nieuwe kunstgebit als het straks in de vleesfabriek vermalen zal worden tot kalk” gromde hij mistroostig. Ik stelde hem gerust door hem te vertellen dat dit niet zal gaan gebeuren en dat de directeur een geweldige metamorfose had ondergaan en spijt had van al zijn daden uit het verleden. “Eerst nog maar eens zien” zei Alfred terwijl hij zijn werkelijk kolossale kunstgebit uit zijn bek haalde en vervolgens de etensresten ervan af likte.

“Ik zie dat je komkommer hebt gegeten” zei ik tegen hem. Alfred glimlachte terwijl hij zijn kunstgebit weer terug in zijn bek deed. “Ach zei hij, het is niet allemaal kommer en kwel. Al denken de burens soms van wel. Want deze komkommer heb ik uit de tuin van de burens gestolen”. Ik waarschuwde Alfred dat dit zaakje nog wel eens een staartje zou kunnen krijgen, en dat kreeg het ook. Alfred richtte meteen zijn staart op en liet een geweldig sterke wind vanonder zijn staart ontglippen. “Hier heb ik echt schijt aan, zei hij, het is komkommer tijd, er is haast geen nieuws, in de tuin van de buurman staan veel te veel komkommers, die krijgt hij zelf nooit opgegeten”.

De volgende middag belde de buurman bij mij aan. “Er zijn twee dingen waar ik erg boos over ben” zo viel hij met de deur in huis. De buurman was nog niet uitgesproken of mijn eikenhouten voordeur plofte met hengersels en al en met een doffe dreun, neer bij mij in de hal. De deur brak door de klap in vier stukken. De directeur, die naast mij stond, werd getroffen door het rondvliegend hout. “Laat onmiddellijk een timmerman komen om mijn voordeur te repareren en weer op zijn plaats te zetten” sneerde ik tegen de buurman.

“Mooi niet” antwoordde de buurman geschokt. “Hoor me eerst aan waarvoor ik kom en dan zal het lachen je wel vergaan. Ik zei toch dat ik twee dingen heb waarover ik boos ben. En er is nu een derde ding bij gekomen. En dat is jouw vreselijk onbeschofte houding. Maar laat ik bij het begin beginnen. Jouw varken steelt komkommer uit mijn groentetuin. “Ach man doe niet zo vreselijk zielig, interrumpeerde ik hem, jij barst van de komkommers en dat terwijl er heden ten dage nauwelijks nieuws is en het weinige nieuws dat er is gaat nergens over. En dan ga jij in de komkommer tijd zeuren over één komkommer? Zal ik je eens wat zeggen. Deze man hier naast mij, en ik wees naar de directeur, die juist bezig was een splinter uit zijn oog te verwijderen, waardoor hij de bovenbalk van de deur, die mijn buurman verbouwereerd in handen hield, niet kon zien. “Zal ik je eens wat zeggen herhaalde ik, ik heb deze jongen hier naast mij opdracht gegeven om alle oude kranten, die hij bij mij van de muur heeft afgehaald, bij jou in de brievenbus te proppen. Want in die oude kranten van vele jaren geleden staat tenminste nog iets nieuws. Althans destijds was het nieuws. Het nieuws van nu is geen nieuws. Het z.g. nieuws van nu is slechts herhaling van zetten. Van dingen die eens geweest zijn en er ook morgen weer zullen zijn. Daarom vraag ik je dringend die oude berichten te lezen en er grondig over na te denken. Misschien breekt het licht dan bij je door. Want waarom stel je jouw brievenbus wel ter beschikking voor die enorme berg met reclamefolders? En waarom lees je die folders eigenlijk? Ik begrijp wel waarom je ze leest. Vanwege al die kortingen. Vijf cent korting op een pond bonen, drie cent op een kilo rijst en één cent op een komkommer. Jij loopt het vuur uit je sloffen om die kortingen binnen te halen. En wat gebeurt er? Je krijgt die komkommers niet eens opgegeten”.

Deze laatste opmerking deed de deur voor de buurman dicht, ware het niet dat ik geen deur meer had. Voortaan zou mijn huis een open vesting zijn. Ik voelde intuïtief aan dat er in de nabije toekomst nog veel meer ellende de vrije toegang tot mijn huis zou krijgen.

Het gesprek met de buurman was hiermee nog niet afgelopen. Het was meteen een mooie gelegenheid voor de buurman om nog wat oud zeer op te rakelen. Hij sneerde tegen me: “wat een fijne buurman ben jij. Vorig jaar wilde je me zo graag helpen bij het aardbeien plukken. Je zou de aardbeien gratis plukken. In mijn goedheid zei ik tegen je dat je tijdens het plukken net zoveel aardbeien mocht eten als je maar wilde. Maar wat was het resultaat? Aan het einde van de dag had je meer aardbeien opgegeten dan je geplukt had. Nou daar schoot ik flink mee op. Ik antwoordde: “Dat had je toch kunnen weten en bovendien die aardbeien leveren je toch niets op”.